

Мерона. — Стой какво правишь? Боже, азъ ся очудвамъ за многото му добродушіе.

Ежистъ. — (показва къмто еднѣ странѣ.) Видишь ли тамъ гробътъ на бащами? чувашь ли гласътъ му? Царицѣ и майка ли сте или не? ако сте дойдете.

Мерона. — То ся види че небето въ тѣзи минута тя възвышава по-горе отъ смъртнытѣ. Азъ виждамъ кръвтъ си, и кръвтъ на Алсидъ; Ахъ! говори, вдъхни ми отъ този духъ който та води. О сыне! любезный сыне! довърши и върни силитѣ на отслабналитѣ ми мысли.

Ежистъ. — Ще имате ли пріятели въ храмътъ?

Мерона. — Азъ имахъ когато бѣхъ царица, а сега малкото които ми оставатъ по-тайватъ ся подъ едно чуздо иго. Полифонтъ е умразенъ, нѣ тѣ коронѣсватъ него, азъ съмъ обична, нѣ всичкытѣ ма напуцатъ и прѣзиратъ.

Ежистъ. — Какво! всичкытѣ ви напуцатъ и прѣзиратъ! въ храмътъ ли е това чудовище.

Мерона. — Да, той ма чака.

Ежистъ. — Придруженъ ли е отъ войнытѣ си?